

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE”

Anul XIX.

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

No. 5.

CUPRINS:

...

- Creșterea creștină
- Ordinea evenimentelor
- Ia și citește!
- Organizația școlii de Sabat
- Școala de Sabat cu succes în câștigarea de suflete
- Salvând și educând în școala de Sabat — Lecțiunea III-a
- Pentru cei mici — Albinele în pantecele leului
- O lucrare minunată — Cum s'a început lucrarea în Sarawak
- Comunicare
- Camerunul vă vorbește încă
- Veghiați și rugați-vă
- O biserică vie
- Sfârșit de cale
- Diverse

Creșterea creștină

Creșterea este necesară în experiență. Fără aceasta nu e decât lăncere și moarte. Dacă un suflet încetează de a mai înainta spre desăvârșire, în viața spirituală, atunci el pierde și ce a câștigat mai înainte, întocmai după cum, în parabola cu talanții, omul care a refuzat să lucreze cu talantul ce i se încredinșase, a pierdut și ce a avut.

Poate că niciunul din scriitorii Noului Testament nu a tăgăduit vreodată experiența creștină așa cum a făcut apostolul Petru. Mai întâi, el ne este înfățișat ca un pescar, iar mai târziu ca un apostol al Domnului. El era ambițios, certăreț, plin de îndreptățire de sine și impulsiv. Iubea pe Invățătorul său, dar se iubea mai mult pe sine. El dorea un post înalt în împărăția mesianică pe care o aștepta. Când a fost muștrătat pentru slăbiciunea sa de către Invățătorul său, în noaptea trădării, el a protestat cu tărie împotriva sfatului Stăpânului său, zicând cu mândrie: „Chiar dacă toți s'ar sminti în Tine, totuși eu nu mă voi sminti niciodată”; și: „Eu sunt gata să merg cu Tine chiar la închisoare și la moarte”.

Dar Petru a trebuit să sufere o desamăgire amară. Tăgăduirea umilitoare a lui Hristos și căința sa adâncă, după aceea, l-au făcut să ia o atitudine mai vrednică de încredere față de Domnul său, și o experiență creștină mai adâncă. Ziua Rusaliilor a dovedit seriozitatea examinării lui de sine și curajul său în Domnul. Dar chiar după revărsarea Spiritului în ziua Rusaliilor, și după mărturisirea sa

despre convingerea și repocăința sa, în fața mulțimii, despre Domnul cel răstignit și înviat, Petru a dat pe față slăbiciunile sale de caracter. El a fost amăgit cu ușurință de niște Iudei din Antiohia, așa încât a refuzat să mănânce și să se întovărășească cu neamurile. Pavel l-a muștrătat în public. Scriind despre această experiență către Galateni, apostolul Pavel zice: „Când a venit Chefa (Petru) în Antiohia, i-am stăut împotriva în față, căci era de osândit”.

Dar cu toate acestea, când cercetăm epistolele acestui apostol, care mai înainte fusese un om impulsiv, mândru și increzut, găsim că Petru devenise un apostol cu o experiență creștină matură; epistolele sale exprimă un spirit de umilință și de supunere, dar plin de curaj și de tărie în suferință pentru cauza lui Hristos. Dela el putem primi cele mai practice sfaturi, cu privire la creșterea creștină. El scrie:

„De aceea, dați-vă și voi toate silințele, ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni.... În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Impărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos”.
2 Petru 1, 5—11.

Se cere stăruință

Apostolul nu ne sfătuește numai să depunem o stăruință obișnuită, ci să depunem toată stăruința. Nu e un lucru ușor a desvol-

ta un caracter creștin. Pentru a progresa în viața de creștin, se cere toată energia sufletului și a trupului; „dați-vă și voi toate silințele, ca să uniți cu credința voastră fapta”. Prețul ce trebuie plătit a fost ilustrat lămurit prin parabola mărgăritarului de mare preț și despre țarina cu comoara ascunsă. Se cere totul pentru a cumpăra țarina. Se cere cele mai prețioase comori și cele mai serioase străduinți pentru a câștiga viața veșnică. Iată ce ne spune Spiritul profetic:

„Lupta pentru înfrângerea eu-lui personal, pentru sfințenie și pentru cer, este o luptă de o viață întreagă. Fără o efortare și o străduință continuă, nu poate exista niciun progres în viața dumnezeiască, și nici o câștigare a coroanei de biruitor.

„Cea mai puternică dovadă despre decăderea omului dintr-o poziție înaltă este faptul că costă atât de mult ca să revină. Pe calea întoarcerii nu se poate merge decât printr-o luptă dărză, pas cu pas, în fiecare clipă. Printr-un act de voință momentană, cineva se poate preda sub puterea celui rău; dar se cere mai mult decât un act de voință momentană spre a rupe aceste lanțuri, și a ajunge la o viață mai înaltă și mai sfântă. Planul poate fi făcut, și lucrul început, dar aducerea lui la îndeplinire cere multă trudă, timp, stăruință, răbdare și sacrificii”. — „Mărturii”, vol. 8, p. 313.

Dar premiul câștigat la sfârșitul de cale merită prețul cerut. Tot ce e mai nobil și mai frumos în toată lumea este un caracter creștin. Acesta este prețuit în cer mai pe sus de orice altceva, și va fi răsplătit cu coroana nepieritoare a mării, în viața viitoare. Si această coroană, câștigată în cele din urmă, este rodul unei înaintări sânguitoare și pas cu pas în viața creștină. Cari sunt acești pași, în creșterea spirituală, prezența atât de lămurit în fața noastră?

Dela credință la virtute

Este lucru învederat că primul pas de intrare în viața creștină este, de a exercita credință în făgăduințele lui Dumnezeu. Prin credință ne sunt iertate păcatele, sau, cu alte cuvinte, suntem socotii neprihăniți. Prin credință ne înșușim meritele Răscumpărătorului

nostru. Acela care n'a cunoscut păcat, a fost făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să avem îndreptățire dela Dumnezeu, prin El. Prin credință noi trebuie să căpătăm un spirit nou și o inimă nouă, care se numește nașterea din nou. Si, prin credință, noi ne încredem în aceste binecuvântări făgăduite de Sfânta Scriptură.

Dar dacă ne oprim aici, dacă nu înaintăm spre biruință, atunci planul lui Dumnezeu nu se împlinește cu noi. Prin apostolul Petru, Domnul ne sfătuiește, zicând: „A-dăogați la credința voastră virtutea”.

Convertiților dintre Ebrei, Pavel le scrie: „De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos, și să mergem spre cele desăvârșite, fără să mai punem din nou temelia pocăinței de faptele moarte, și a credinței în Dumnezeu”. Deși mărturisirea păcatelor trebuie să însoțească mereu viața creștină, totuși copilul lui Dumnezeu nu trebuie să lăncezească în jurul acestei măsuri dumnezeiești pentru îndreptățirea noastră, ca și când aceasta ar fi ținta vieții creștine. „Să înaintăm spre desăvârșire”. Această îndrumare dată de apostolul, era adresată indeosebi către anumiți conducători religioși din vremea sa, cărora el le scria:

„In adevăr, voi cari de mult trebuia să fiți învățatori, aveți iarăși trebuință de cineva să vă învețe cele dinții adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu, și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare.... Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s'a deprins, prin întrebuințare, să deosebească binele și răul”. Ebrei 5, 12—14.

Ebreii dădeau mare importanță rânduelilor (îndreptărilor) din slujba templului, și n'au înaintat în cunoașterea Bibliei și a creșterii spre îndreptățire. Chiar acei cari primise creștinismul nu progresau în viața creștină, așa după cum se așteptase apostolul. De fapt, epistola din care am citat rândurile de mai sus, a fost scrisă cu scopul de a deschide mințile lor, ca să înțeleagă marile subiecte ale răscumpărării, indeosebi pe acelea cari făceau parte din serviciul lui Hristos în Sanctuarul ceresc.

Tot astfel și astăzi, lumea creștină a înaintat doar puțin spre po-

căință și mărturisirea păcatelor. Ascultarea de Dumnezeu nu este prețuită. Desvoltarea unui caracter creștin nu este luată în seamă. Cu venirea luminii despre respectarea Sabatului, atât conducătorii religioși, cât și enoriașii lor, au căutat să abată pe oameni dela ascultarea de poruncile lui Dumnezeu, și au ridicat strigătul: „Legalisti”. Bărbații și femeile cari se străduiesc conștiincios să trăiască după poruncile legii eterne a lui Iehova sunt numiți „legalisti” (oameni ai legii). Acei cari se străduiesc să ajungă la desăvârșire prin ascultare de sfânta lege divină, sunt infierați de cei necredincioși.

În felul acesta, creștinii cu numele au dat la o parte legea cerului, și de aceea, păcatul este privit cu ușurătate și mulți propagandiști nu trec niciodată peste credința formalistă și să se pocăiască de lucrurile moarte.

Dar creștinii sunt somați: „A-dăogați la credința voastră virtutea”. „Virtute” însemnează „fapte bune”, virtuozitate. Așa dar acest text ne somează la fapte de credință. Ascultarea este însă rodul credinței curate. De aceea, o credință în Hristos, care nu duce sufletul dela fărădelege la ascultare, dela o viață de servire de sine la o lucrare activă pentru Hristos și pentru aproapele, nu e decât o mărturisire cu numele, o credință care nu merită numele de credință. Această concluzie este concretizată de Iacob în următoarele cuvinte:

„Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n'are fapte?... Vrei dar să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică (moartă)”. Iacob 2, 14—20.

Fapt este că dacă creștinii nu se întorc la ascultare și servire creștină, credința pe care au exercitat-o altădată moare. Pe de altă parte, acela, care înaintează în viața spirituală și în fapte vrednice, crește în credință. Referindu-se la ascultarea lui Abraam de porunca lui Dumnezeu, de a jertfi pe Isaac, Iacob continuă: „Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită”. Vers. 22.

Ca o condițiune de a urma lui Hristos, Domnul zice ucenicilor Săi: „Dacă păziți poruncile Mele,

(Urmare la pag.4)

Ordinea evenimentelor

în călătoria poporului Advent către Cetatea Sfântă

XV. Distrugerea nelegiuților

(Urmare din No. 4)

„Căci orice încălțăminte purtată în învălmășeala luptei și orice haină de războiu tăvălită în sânge vor fi aruncate în flacări ca să fie arse de foc”. „Căci Domnul este mâniat pe toate neamurile și plin de urgie pe toată oștirea lor; El le nimicește cu desăvârșire, le măcelărește de tot”. „Peste cei răi plouă foc și pucioasă, un vânt dogoritor, iață paharul de care au ei parte”. Isa. 9, 5; 34, 2; Ps. 11, 6.

„Satana se asvârle în mijlocul urmașilor săi, și încearcă să ațâțe mulțimea la acțiune. Dar foc dela Dumnezeu din cer plouă asupra lor, și toți cei mari și puternici, nobili, săraci, nenorociți, sunt mistuiți laolaltă. Am văzut că unii au fost nimiciți repede, în timp ce alții suferau mai îndelung; ei erau pedepsiți după faptele făcute în trup. Unii ardeau mai multe zile și atâta timp cât mai era o parte nemistuită, simțul suferinței rămânea în totul. Ingerul a zis: „Viermele vieții nu va muri; focul lor nu se va stinge atâta vreme cât vreo părticică mai poate fi prada lor”.

„Satana și ingerii lui au suferit îndelung. Satana purta nu numai povara și pedeapsa propriilor păcate, dar și a păcatelor oastei răscumpărate care fusese așezată asupra lui; mai trebuie să sufere pentru prăpădul de sufletele pricinuit de el. Apoi am văzut că Satana și toată oastea celor nelegiuți erau mistuiți și dreptatea lui Dumnezeu era satisfăcută și toată oastea îngerească și toți sfinții răscumpărați cu glas tare strigau: „Amin”. — „Marea Luptă”, p. 672; „Experiențe și Viziuni”, p. 264.

XVI. Noul pământ

„In timp ce pământul era învăluit în focul distrugerii, cei drepti locuiau în siguranță în cetatea

sfântă. Asupra aceluia care au avut parte de întâia înviere, „a doua moarte n'are nicio putere”. Apoc. 20, 6. În timp ce Dumnezeu este un foc mistuitor pentru cei nelegiuți, pentru poporul Său El „este un soare și un scut”. Ps. 84, 11. „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pierise”. Apoc. 21, 1. Focul care mistuie pe cei nelegiuți curățește pământul. Orice urmă de blestem va fi ștersă. Nici un iad veșnic arzător nu va prezenta de aci înainte sfinților, urmările grozave ale păcatului. Numai o singură amintire le mai rămâne: Mântuitorul nostru va purta pentru totdeauna semnele crucificării Sale. Pe capul Său rănit, în coasta Sa, pe mâinile și picioarele Sale sângerând, vor rămâne singurele urme din grozava lucrare, pe care a săvârșit-o păcatul. Privind pe Hristos în mărirea Sa, profetul zice: „Strălucirea Lui este ca lumina soarelui, din mâna Lui pornesc raze și acolo este ascunsă, tăria Lui”. Hab. 3, 4. În acea coastă împunsă, din care a curs sânge, care a împăcat pe oameni cu Dumnezeu — acolo se află strălucirea Mântuitorului, „acolo este ascunsă tăria Lui”. Ca „un ajutor încercat în nevoi”, prin jertfa răscumpărării; El era deci puternic să execute dreptatea față de acei cari au disprețuit mistuitivirea lui Dumnezeu. Si aceste semne ale umilinței Sale, constituie cea mai înaltă onoare a Sa; prin toate veacurile veșnicilor, rănile de pe calvar îl vor lauda și vor preamări puterea Sa.

„Iar la Tine, turn al turmei, deal al fiicei Sionului, la Tine va veni, și la Tine va ajunge vechea stăpânire”. Hab. 4, 8. Timpul pe care bărbații cei sfinți l-au aștep-

tat cu dor, de când săbiile de foc au izgonit prima pereche de oameni din Paradis a sosit acum. Timpul pentru „răscumpărarea moștenirii”. Efes. 1, 14. Pământul, care fusese dat omului la început ca stăpânire a sa și care îi fusese răpit de Satana, și pe care acest vrăjmaș puternic l-a stăpânit atât de mult, a fost recăștigat prin planul de mântuire. Tot ce a fost pierdut prin păcat va fi răscumpărat. „Căci așa vorbește Domnul . . . care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit”. Isa. 45, 18. Intenția lui Dumnezeu dela început când a creat pământul este acum înfăptuită, căci El va fi întocmit ca locuință veșnică pentru cei mântuiți, „cei neprihăniți vor stăpâni țara și vor locui în ea pe vecie”. Ps. 37, 29.

„Poporul Meu va locui în locuința păcii, în case fără grijă și în adăposturi liniștite”. „Nu se va mai auzi vorbindu-se de silnicie în țara Ta, nici de pustiire și prăpăd în ținutul tău, ci vei numi zidurile Tale „Mântuire”, și porțile Tale „Laudă”. „Vor zidi case și le vor locui; vor sădi vii și le vor mânca rodul. Nu vor zidi case ca altul să locuiască în ele, nu vor sădi vii pentru ca altul să le mănânce rodul, . . . și aleșii Mei se vor bucura de lucrul mâinilor lor”. Isa. 32, 18; 60, 18; 65, 21, 22.

„Durerile nu vor putea exista în atmosfera cerului; acolo nu vor mai fi lacrimi, nici cortegii funebre, nici semne de doliu. Si moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut”. „Nici un locuitor nu zice: „Sunt bolnav!”, poporul Ierusalimului capătă iertarea fărădelegilor lui”. Apoc. 21, 4; Isa. 33, 24.

„Acolo cei mântuiți vor „cunoaște după cum și ei au fost cu-

noscuți. Sentimentele de iubire și simpatie pe cari însuși Dumnezeu le-a plantat în suflet vor afla acolo cea mai nobilă și cea mai dulce întrebuințare. Comuniunea curată cu ființele sfinte, vieța socială și armonioasă cu îngerii cei binecuvântați și cu toți credincioșii lui Dumnezeu din toate timpurile cari și-au spălat hainele lor și le-au albit în sângele Mielușelului, legătura sfântă care leagă împreună întreaga familie din cer și de pe pământ, toate acestea vor contribui la fericirea celor mântuiți.

„Acolo, spiritele nemuritoare vor contempla minunile puterii creatoare și tainele iubirii salvatoare cu o admirație neobosită. Acolo nu va mai exista niciun vrăjmaș crud sau amăgitor, spre a mai ispiți pe oameni să uite pe Dumnezeu. Orice talent va fi dezvoltat, orice capacitate va fi mărită, câștigarea de cunoștințe nu va mai obosi memoria, nu va mai slăbi energia. Cele mai mari întreprinderi vor fi executate acolo, cele mai nobile năzuinți vor fi ajunse, cele mai înalte dorinți vor fi realizate și totuși se va oferi încă mereu înălțimi noi de urcat, minuni noi de admirat, adevăruri noi de înțeles și subiecte noi pentru a pune în mișcare puterile rațiunii, ale sufletului și ale corpului.

„Toate comorile Universului vor fi deschise pentru studiu copiilor lui Dumnezeu. Liberați de legăturile morții, ei se vor avânta în sboruri neobosite către lumile îndepărtate — lumi cari s'au cutremurat de durere la priveliștea mizeriei omenești, și cari izbucneau în strigăte de bucurie la vestea îmbucurătoare despre salvarea unui suflet. Cu o fericire negrăită fii pământului vor intra în bucuria și înțelepciunea ființelor cari niciodată n'au căzut. Acestea le transmit comorile științei și ale cunoștinței, pe cari le-au câștigat în veacurile veșniciei, în contemplarea lucrărilor lui Dumnezeu. Cu o viziune clară, ei privesc splendoarea creațiunii, — sori, stele și sisteme, cu toate se rotesc în or-

dine în jurul tronului lui Dumnezeu. Pe fiecare lucru, dela cel mai mic până la cel mai mare, se află scris numele Creatorului, și în fiecare se desfășoară puterea bogăției Sale.

„Si anii veșniciei ce se vor scurge, vor aduce mereu revelațiuni tot mai bogate și tot mai glorioase ale lui Dumnezeu și ale lui Hristos. În proporție cu dezvoltarea cunoștinței, iubirea, adorațiunea și fericirea vor crește neîncetat. Cu cât oamenii vor cunoaște mai mult pe Dumnezeu, cu atât mai mult vor admira caracterul Său. Când Isus le va descoperi bogățiile mântuirii și faptele eroice umitoare în marea luptă cu Satana, inimile mântuiților se vor umple cu mai multă devoțiune evlavioasă, și cu o fericire de nedescris ei vor apuca harpele lor de aur; și mii și zeci de mii de glasuri se vor uni împreună, spre a face să răsunе corul cel puternic al cântării de laudă.

„Si pe toate făpturile cari sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare, și ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând; „A Celui ce șade pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor”. Apoc. 5, 13.

„Marea luptă este terminată. Păcat și păcătoși nu mai există. Întreg universul este curat. Pulsul armoniei și fericirii bate prin toată creațiunea. Dela Cel care a creat toate, curge viață, lumină și fericire peste tot imperiul spațiului nemărginit. Dela atomul cel mai mic până la cea mai mare planetă, toate creaturile, cele cu viață și cele lipsite de viață, în frumusețea și bucuria lor desăvârșită, exclamă că Dumnezeu este iubire”. — „Marea Luptă”, pag. 673—678.

Cred că acest studiu despre călătoria poporului advent către sfânta cetate va fi fost spre încurajarea tuturor acelora cari fac parte din poporul Domnului și cari au de trecut prin multe necazuri și strămătorii. Facem un apel călduros la inima tuturor credincioșilor și-i rugăm să-și îndrepte gân-

durile spre răsplătirea finală, pe care o va da Bunul Dumnezeu la toți copiii Săi. Aceasta le va ajuta la întărirea credinței lor și le va da mai departe putere să înfrunte cu bărbăție toate încercările și ispitele. În aceste vremuri solemne, mai mult ca oricând altă dată, să ne însușim aceste făgăduințe sublime și în credință să așteptăm liniștiți apropiata lor împlinire.

M. Manea

(Urmare dela pag. 2)

veți rămânea în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în dragostea Lui”. Ioan 15, 10.

Poruncile lui Dumnezeu dau destoinicie

Ni se spune că poruncile lui Dumnezeu ne fac destoinici. Un Dumnezeu drept nu pretinde ceva ce ar fi cu neputință de îndeplinit. Aceluia care pășește înainte în ascultare sinceră de legea Sa și de cuvântul Său, îi este oferit har nemărginit și putere dumnezeiască.

Iar când Domnul cheamă pe cineva în lucrarea pentru semenii săi, El îl dotează cu toate cele necesare pentru lucrarea Sa. Acela care răspunde la chemarea Maestrului, prin credință, pășind înainte încrezător în făgăduințele lui Dumnezeu, va constata că brațele Celui Veșnic sunt sub el și în jurul lui.

În timp ce înaintăm în ascultare de Dumnezeu și în servire creștină, când ne străduim să adăugăm la credința noastră fapta, să ne amintim fiecare de făgăduința: „Toate pot să le fac întru Cel ce mă îmbracă cu putere”.

(Va urma)

T. M. F.

A apărut

„Carte de bucătărie”, o carte de mare folos pentru gospodine. Conține un bogat număr de rețete pentru mâncăruri de tot felul, după regimul vegetarian.

IA ȘI CITEȘTE!

Imperativul categoric al vremii

Se afirmă — cu drept cuvânt — că epoca noastră este o epocă de anarhie morală și materială, cum n'a cunoscut lumea alta mai distrugătoare. Se pare că lumea e pornită să se auto-distrugă. Acum este timpul când, fără nicio ezitare, odată cu ofensiva culturală, să se înceapă și ofensiva morală. Aceste două feluri de acțiuni trebuie să meargă mână în mână. Ele nu trebuie să se eclipseze și nici să se excludă una pe alta. **Nici morală fără cultură, dar nici cultură fără morală. Amândouă trebuie să se îmbrățișeze și să se contopească.** Or, dacă nu, între ele amândouă ar trebui să se facă o alegere, preferându-se morală mai pe sus de cultură; căci, după cum bine a spus un cugetător, **„mai bine caractere (oameni morali) fără cultură, decât cultură fără caractere”.**

Între alte libertăți legale, există într-adevăr și libertatea scrisului. Dar, această libertate n'ar trebui să fie înțeleasă greșit. În niciun caz n'ar trebui tolerat să pătrundă sensualismul în literatură. La ușa edificiului social al pieței literare, ar fi trebuit să stea scris, încă de mult, cu litere mari: INTRAREA OPRITA. Mulți scriitori, de un real talent, ar fi putut să dea lumii scrieri de o înaltă valoare literară. Cunoscând însă gustul atât de pervertit al zilei și lăsându-se tentați de câștiguri mari, și-au înjosit talentele până într-atât, șcaborîndu-se la nivelul degradator al sensualismului, și s'au supus acestui gust denaturat, împotriva căruia, ei înșiși, ar fi trebuit să lupte pe calea scrisului, cu toată energia.

Se pretinde de unii — dar fără să aibe dreptate — că orice epocă trebuie să-și aibe literatura pe care o merită, sau pe care o cere, adică, literatura care să corespundă gustului și înclinațiilor. Dar, oare, să fie așa? Epoca trebuie să creeze literatura? Noi credem, dimpotrivă, că **literatura trebuie**

să creeze epoca, și literatura să oglindească sufletul unei epoci. E natural ca pomul să se cunoască după roade. „Culeg oamenii struguri din spini, sau smochine din măcăciuni? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune”. (Mat. 7, 16—18).

Caracteristica vremurilor noastre este, necontestat, dorința de câștig. De aceea, epoca noastră creează o literatură în care sensualismul este în primul plan. Lumea dorește o literatură care nu conține într'însa germenul sănătății sufleteste. Cuvântul „literatură” este numai un pretext, un paravan în dosul căruia se ascunde sensualismul tendențios, în care caz, scrierile epocale de acest fel, sunt nule ca valoare literară.

Un scriitor istorisește cum s'a prezentat diferiților editori din București cu un manuscris valoros pentru tipărit. Toți au recunoscut necesitatea unei asemenea publicații, însă au refuzat publicarea, declarându-i că în asemenea vremuri ca cele de astăzi, o astfel de carte nu prezintă **un interes comercial.** Unul, i-a declarat categoric: „În asemenea vremuri, lumea citește lucruri extravagante, cari să-i fie ca un narcotic al mizeriilor zilnice. Dă-mi o literatură, care să-l amețească așa ca și alcoolul, și atunci să stăm de vorbă despre tipărit și chiar despre câștiguri frumoase”.

Un rug binecuvântat

Cu privire la scrierile ușurate și periculoase, o mărturie de valoare zice: „Lumea este năpădită de cărți, cari ar fi mai bine să fie nimicite, decât să fie răspândite. Ar fi mai bine ca acele cărți cu povestiri despre indieni, sau bandiți, cari sunt scrise și răspândite numai ca să iasă bani, ar fi mai bine zic, să nu se citească deloc. În aceste cărți sunt ascunse fermecătorii demonice.

Povestirile otrăvitoare de suflet despre bandiți, despre cruzime și teroare, exercită o puternică și demonică influență asupra tineretului și deșteaptă în el dorința de a atrage atenția asupra persoanei lor, chiar dacă aceasta s'ar face pe o cale nelegiuită. Sunt și multe cărți, cu un cuprins mai mult istoric, dar nici influența acestora nu este mai bună. Grozăviile, cruzimea, purtările desfrânate descrise în aceste cărți, lucrează în multe suflete ca un ferment, ca o plămădeală, conducând la aceleași fapte. Cărți cari descriu lucrările și umblările satanice ale oamenzilor, duc totdeauna la comiterea faptelor rușinoase. Groasnicele amănunte ale crimelor și ale cruzimilor nu trebuie reînviat mereu, și nimeni, care crede adevărul prezent, nu trebuie să se străduiască să eternizeze amintirea acestor lucruri. Istorisirii de iubire, istorisirii ușurate și ațăătoare, formează cuprinsul unei alte clase de cărți, cari sunt un blestem pentru fiecare cetitor. Se poate ca autorul să vorbească de o bună morală și se poate ca în lucrarea sa să țese unele sentimente religioase; dar, în majoritatea cazurilor, Satana este numai îmbrăcat într'un veșmânt de înger, ca astfel să poată amăgi mai sigur. Spiritul năzuiește în cea mai mare parte către acele lucruri, cari îl hrănesc. Cetitorul, care se ocupă cu citirea lucrurilor rele și excitante devine incapabil față de datoriile cari îi stau în față. Acest fel de oameni duc o viață nenaturală și nu au nicio dorință către o ocupațiune folositoare, sau de a cerceta Sfânta Scriptură spre a se hrăni cu mană cerească. Mintea li se slăbește și pierde puterea de a gândi la marile teme, ale datorii și ale soartei în general. „Mie mi s'a arătat, că tineretul e pus în cea mai mare primejdie din cauza unui material de cetit necurat și nesfințit. Satana face, ca atât tineretul cât și cei mai în vârstă, să fie încântați de aceste istorisirii, cari n'au nicio valoare. Dacă o bună parte din aceste cărți ar putea să fie distruse, atunci s'ar pune piedeci unei plăgi periculoa-

se, care săvârșește o groaznică operă, slăbind spiritul și stricând cu desăvârșire simțurile. Nimeni nu este întărit așa de bine în dreptele principii, ca să poată fi sigur față de orișice ispită. Deci, toate cărțile acestea, cari cuprind material de cetit atât de fără valoare, trebuie cu hotărîre date la o parte". (Colportorul ca Evangelist).

Pe timpul apostolilor, partea de vest a Asiei Mici era cunoscută ca provincie romană. Orașul Efes era capitala acestei provincii; era un mare centru comercial, dar și un centru principal pentru adorarea „Diane” zeita Efesenilor. După tradiție, se zicea că chipul idolului din interiorul templului Diane, ar fi căzut din cer. Pe chipul acesta se puteau vedea semne simbolice, cărora li se atribuia mare putere. Efesenii scrisese cărți, cari explicau însemnătatea și aplicația acestor simboluri. Printre acei cari studiau de aproape aceste cărți costisitoare, se aflau și mulți vrăjitori, cari exercitau o influență puternică asupra închinătorilor superstițioși ai chipului din templu.

Unii dintre credincioși nu fuseser încă liberați în totul de superstiții la primirea creștinismului. Până la un anumit grad ei încă continuau să practice vrăjitoria. Dar, ajungând să fie convinși pe deplin de rătăcirea lor, „mulți din cei ce crezuse, veneau să mărturisească și să spună ce făcuse”. Chiar și asupra unora din vrăjitori avu influență lucrarea cea bună „și unii din cei ce făcuse vrăjitorii, și-au adus cărțile, și le-au ars înaintea tuturor: prețul lor s'a socotit la cincizeci mii de arginți”. Fapt. 19, 18, 19.

Așa dar, când locuitorii din Efes au fost convinși de greșelile lor și și-au predat inimile lor lui Dumnezeu, au început să dea la o parte ceea ce îi făcuse să umble în căi greșite. Pentru ei fuse un mare sacrificiu acela de a arde cărțile lor scumpe, cari — în bani de ai noștri — ar face 200.000.000 lei. Dar ei se hotărîse să îndepărteze orice mijloc de a fi ispitiți; nu numai ei, dar și alții.

Arzându-și cărțile lor de vrăjitorie, creștinii din Efes dovedeau prin aceasta că ei aveau oroare acum de ceea ce iubeau altădată. Ei insultase pe Dumnezeu îndeosebi prin vrăjitoriile lor, și își puseseră sufletele în primejdie; și, tocmai contra vrăjitoriei arătau ei o astfel de ură. În felul acesta, ei dădură cea mai bună mărturie despre adevărata lor pocăință.

Aceste cărți despre vrăjitorii conțineau reguli și forme cu privire la comunicarea cu spiritele rele. Într'insele se aflau prescripții pentru slujba lui Satana — îndrumări despre felul cum cineva poate să-și asigure ajutorul lui și cum să primească informațiuni dela el. Dacă ucenicii ar fi păstrat aceste cărți, atunci s'ar fi expus pe ei înșiși ispitei; iar dacă le-ar fi vândut, atunci ar fi dus pe alții în ispită. Ei au lepădat împărăția întunecului și n'au dat înapoi dela nicio jertfă, pentru a distruge puterea sa. Astfel triumfă adevărul asupra prejudecăților omești și asupra iubirii de arginți. (Faptele Apostolilor).

Iată un rug binecuvântat, pe care ard cărți de vrăjitorie și de atâtea alte rele. Dacă și astăzi s'ar proceda la fel, cât de înalt ar fi rugul în zilele noastre! Ce bine ar fi să se asvârle în foc, să se combată și să se respingă cu desigur profund și cu hotărîre dărză, toate scrierile năclăite de imoralitate și desfrâu! Creștinii de astăzi ar da o frumoasă dovadă despre creștinismul lor, dacă, predându-și inimile lor lui Dumnezeu, asemenea Efesenilor, ar da la o parte ca pe o sdreanță murdară, toate scrierile imorale de orice soi — tot ceea ce i-ar putea îndepărta de adevăr, și de Dumnezeu adevărului.

Si acum, stimate și iubite cetitori, să ne răstrângem privirea o clipă către noi înșine. Poate că și noi avem de ars cărți sau reviste din acelea de povestiri, de închipiri, de născociri, — literatură bună numai de coș, bună numai de foc. Dacă așa ar fi cazul, trebuie neapărat să ne scăpăm de ele. Ar fi numai o mică pierdere, dar în același timp ar fi o apăra-

re față de marele dezastru la care ne-ar duce aceste scrieri periculoase. Ar fi o adevărată biruință din partea noastră, pentru Hristos. Atunci, ca și apostolul Pavel, am putea spune cu deplină convingere: „Lucrurile, cari pentru mine erau câștiguri, le-am socotit pentru Hristos, o pagubă . . . Pentru El am păgubit toate și le socotesc ca un gunoiu, ca să câștig pe Hristos”.

Cei 50.000 de arginți investiți în cărțile rele, n'au fost pierduți de creștinii Efeseni, ci de Satana. Pentru ei, paguba aceasta a fost un mare câștig.

Deci, dacă s'ar întâmpla să avem în biblioteca noastră asemenea scrieri compromițătoare, atunci: **haide cu ele pe rug!** Nu ne costă nimic să zicem: predau focului smintelile din casa mea, iar eu mă predau cu totul lui Hristos.

Ce biruință ar fi aceasta!

David M. Făurescu

(Urmare dela pag. 12)

turi; pe care ținut doriți să îl aveți, Domnule Lake?”

Punând mâna pe hartă răspunsei: „Alteța Voastră, noi dorim tot Sarawakul”. El răspunse: „Foarte bine, îl veți avea”.

Astăzi nu mai este nevoie de nicio autorizație pentru a lucra în acele ținuturi. Ceva mai mult, Rajahul ne-a dăruit pe loc o sută de pogoane de pământ, și apoi zise: „Domnule Secretar, condu pe Domnul Lake la Directorul Educației”.

Este un lucru minunat să servești lui Dumnezeu. Lucrarea în Sarawak s'a deschis într'un mod minunat. Acolo sunt șosele lungi de câte cincizeci până la optzeci de kilometri cari sunt numite șoselele Adventiștilor de Ziua Săptea. Mulți Diaci (numele populației Sarawakului) au primit Evangelia cea veșnică. Noi am trimis acolo un medic misionar și el a făcut o lucrare minunată. Dumnezeu Si-a făcut lucrarea harului Său pentru poporul acelei întunecate țări. Cu adevărat, Dumnezeu lucrează pe căi minunate pentru îndeplinirea lucrării Sale.

Trad. St. Albuлесcu

Organizația școlii de Sabat

Raport și observațiuni. (durata;
6 minute)

Nicio altă parte a programului nu îngăduie o mai mare varietate și un câmp mai vast de lucrare ca raportul secretarului. Dacă oglin-dește în sine toată ambianța exercițiului, dacă subliniază frânturi din atmosfera școlii și dacă diferitele faze ale orei și ale diferitelor secțiuni sunt redată într-o formă plăcută, se va câștiga atenția ascultătorilor cari vor rămânea la sfârșitul lecturii cu câteva idei folositoare. Dealtfel trebuie să recunoaștem că munca unui secretar este mult mai grea decât a altor slujbași și dacă este adusă la îndeplinire cu credincioșie, dacă el se roagă lui Dumnezeu pentru inspirație, pentru un stil plăcut și curgător, elevii vor căuta totdeauna să fie prezenți pentru ca să nu piardă lectura lui. Mulți consideră un dar puterea de a face un raport bun și cred că un secretar ideal trebuie să fie născut și nu pregătit. Mulțumim lui Dumnezeu că ne-a dat posibilitatea să fim cu toții născuți, și deci, celui ce i s'a făcut chemarea la această slujbă, îi stă în putere de a fi sau nu ceea ce Comunitatea așteaptă. Iacob 1, 5. 6. Când Dumnezeu cheamă pe cineva la o răspundere, îi dă puterea să o și facă.

Nu se va obține niciodată un raport bun și corect dacă el este compus câteva minute înainte de plecarea secretarului la adunare, cum se întâmplă adesea la mulți. Când cineva vrea să aducă în fața Comunității un raport bun, va începe compunerea lui în clipa când intră în adunare. El poate fi impresionat — pentru compunerea raportului din Sabatul următor — de discuția unor elevi în drum spre adunare, de graba altora cari aleargă să nu întârzie, de vreo vizită deosebită, o atitudine credincioasă, de zâmbetul unor copii și de grija cutărui instructor pentru elevii lui. Impresia dă loc unei i-

(urmare

dei, care, dacă este trecută imediat în carnet împreună cu celelalte momente ale desfășurării programului oferă destul material, care fiind apoi reconstituit într-o formă frumoasă, dă secretarului cel mai reușit fragment al școlii de Sabat.

Când raportul este făcut însă după o formă stabilită prin tradiție, elevii nu numai că nu se vor grăbi să asculte, dar vor prefera să vină la școala de Sabat după ce a fost cetit. Raportul devine în cazul acesta ca o povestire sau un cântec de demult cu care eram obișnuiți să adormim alături de bunica. Așa sunt și unele rapoarte pe cari le auzim de multe ori în adunare. Ele încep totdeauna cam în felul următor:

„Sabatul trecut s'a deschis școala de Sabat cu cântarea 198, s'au cetit trei versete din Ps. 119 de fratele X după care fratele Y a rostit o rugăciune. S'a cetit raportul care s'a primit fără observațiuni. Sora S ne-a prezentat vestea misionară iar fratele V. a făcut repetiția lecțiunii cu titlul . . . Din ea am reținut următoarele: . . . După lecțiunea pe clase, școala de Sabat s'a închis cu cântare și rugăciune. Membrii prezenți 80, vizitatori 7, copii 12, daruri 410 lei”.

Dacă în fiecare Sabat secretarul face aceeași lectură, după câteva luni elevii o vor memoriza și nici nu vor mai avea interes să-l asculte.

Fără a judeca trecutul, dorim să arătăm nevoia ca asemenea rapoarte să fie înlocuite cu altele cari să trezească interes, să redea cât mai corect exercițiul școlii de Sabat și să ajute, ca prin cuvintele și forma întrebunțată, să transporte cugetarea elevilor spre zări mai înalte, într-o atmosferă mai ozonată, cu un orizont mai îndepărtat, să-i elibereze de încâtușarea vieții de toate zilele cu neca-

zurile și grijile inerente, ca acolo să li se picure în inimă câteva picături de parfum ceresc care să rămână spre a înfrumuseța apoi și altora drumul vieții. Ca să se ajungă la acest rezultat, ar trebui să se urmeze următoarele reguli:

1. Raportul trebuie să fie scris într-o limbă corectă, un stil curgător, cuvinte simple și potrivite ca să fie înțelese de toți cei prezenți. Forma compunerii poate fi prozaică, adică într-o limbă obișnuită și liberă: în versuri, atunci când secretarul are însușiri poetice: în dialog când se poate prezenta raportul sub forma unei convorbiri. Cea mai întrebunțată și mai ușoară formă rămâne cea prozaică. Celelalte pot fi întrebunțate de secretari cari au oarecare pregătire intelectuală.

2. Lectura raportului trebuie să intereseze, să instruiască și să convingă întreaga adunare. De aci o mare răspundere cade asupra secretarului, fiindcă trebuie să introducă în compunerea raportului materialul care accentuează nevoia unei experiențe mai profunde în privința spiritualității, să dea instrucțiuni spre o adevărată viață creștină, să inspire eforturi în studierea zilnică a lecțiunii, a punctualității, a regularității și a spiritului de dărnicie în sprijinirea desvoltării misiunilor.

3. Cea mai importantă parte a raportului rămâne rezumatul scurt redat printr-o înlanțuire de cugetări a repetiției. Aci intervine cea mai primejdioasă greșală ca secretarul, pentru că este ocupat tot timpul și nu poate asista la studiul clasei sau ca instructor, neglijează să studieze serios lecțiunea și atunci se mărginește doar să repete câteva idei comune tuturor, scoase și acestea din note, sau chiar copiate și cu ce bruma a mai putut memoria să rețină dintr-o studiere fugară a lecțiunii. Secretarul trebuie să știe lecțiunea ca și instructorul (de zece ori mai bine decât elevul), să fie regulat

la ora instructorilor și să caute referințe și în alte izvoare decât cele ale lecțiunii. Să viziteze clasele în timpul studiului și lucrurile cari i se par mai importante să și le rețină.

4. O altă parte importantă o constituie raportul comparativ al prezenței, studiului zilnic și al dărilor, oglinda activității și a dărilor elevilor. Se poate menționa clasele cari și-au ajuns ținta, clasele cari au elevii cei mai corecți în studiul zilnic: aceasta va încuraja și pe alții să meargă pe același drum. Foarte delicat se poate spune celor cari au rămas în urmă cuvinte de încurajare spre un nou efort întru câștigarea locului de frunte.

Ca raportul să fie bine întocmit trebuie să se aibă în vedere la compunerea lui următoarele:

O introducere: de cele mai multe ori de felul cum cineva face introducerea într-o cuvântare, scrisoare sau raport, depinde succesul sau insuccesul scopului său. Aci se poate descrie frumusețea Naturii în legătură cu atmosfera spirituală din adunare; reînvierea Naturii primăvara — pusă în legătură cu renașterea credinciosului, eforturi în prezență, punctualitate, regularitate; se poate descrie sărbătoarea cerească, atitudinea îngerilor și lauda lor adresată Creatorului, în legătură cu simțământul de respect și supunere de care ar trebui să fie cuprinsă inima noastră; un moment din atitudinea copiilor în fața cutiei cu nisip; o impresie dela secțiunea primară, dela juniori și chiar dela clasa prietenilor. Mă gândesc la acele lucruri izbitoare, cari interesează și cari vor avea o afinitate sufletească cu ascultătorii. Niciodată să nu fie introducerea aceeași, ci de fiecare dată o variație, ceva nou.

Comentează scurt un singur punct din vestea misionară subliniind nevoia imperioasă a misiunii de care a fost vorba.

Două-trei idei principale ale repetiției, legate cu învățăturile posterioare, o concluzie practică — toate redată într'un limbaj solemn, care să se oprească direct la ini-

mă, după care se trece la raportul comparativ fără să se emită activitatea secțiunilor: grădinița, primara, etc.

O rugă de înaintare, o mulțumire la adresa lui Dumnezeu sau la adresa elevilor, va constitui încheierea, și raportul este gata.

După ce secretarul a terminat lectura lui, urmează observațiunile, nu cele cari sunt în legătură cu compunerea raportului, cari trebuie să fie făcute la urmă și personal, ci acelea cari privesc ac-

tivitatea școlii. Dirigintele este cel mai în măsură să facă o mică comparație, având ținta Comunității în față, cu activitatea din trecut, precum și altele în legătură cu bunul mers al școlii.

Să rugăm pe bunul Dumnezeu să facă din fiecare școală de Sabat un mijloc de câștigare de suflete pentru Cer, cari să fie atrase la Hristos prin lucrarea activă și desinteresată a secretarului.

(va urma)

C. Alexe

Școala de Sabat cu succes în câștigarea de suflete

În toate eforturile noastre în școala de Sabat, stăruința cea mai mare să se pună asupra câștigării de suflete. Vieța noastră trebuie să fie stăpânită de ideea câștigării de suflete. Niciun slujbaş al școlii de Sabat, dela conducerea Departamentului și până la funcțiunea cea mai mică, nu este potrivit pe deplin acestui scop, dacă nu știe din experiențe practice ce înseamnă a câștiga suflete. În orice plan făcut, în orice mijloc introdus, acest ultim scop al școlii de Sabat trebuie să fie totdeauna păstrat în minte. S'ar putea să avem programe bine aranjate și organiza bine secțiunile în școala de Sabat; am putea folosi minunat vreo metodă ca prezența să ajungă acolo unde dorim; pe tabloul de onoare am putea avea pe mulți cari au trecut cu succes examenul de memorizare și cari au studiat lecțiunea școlii de Sabat în fiecare zi, dar nu trebuie să uităm niciodată solemnul adevăr că aceste lucruri nu vor lua niciodată locul unei reale sarcine pentru suflete. Ca și Pavel, noi trebuie să simțim în inimile noastre: „Vai mie dacă nu predic Evanghelia!” Să veghem ca nu cumva să dăm părții formale din lucrarea școlii de Sabat, un loc prea însemnat. În special să veghem mereu ca nu cumva ideea adunării de bani să fie ținta de căpetenie. Locul cel

dintâi să-l aibă câștigarea de suflete. Dăruirea să fie privită ca un privilegiu, și nu vor fi trecute cu vederea dacă se face continuu lucrul acesta. Alegerea acelor cari vor purta răspunderea de instructori în școala de Sabat are o directă legătură cu succesul ei ca mijloc de câștigare de suflete. Prea adesea instructorii sunt aleși din cauza minții lor agere sau a înfățișării lor plăcute. Știința și înfățișarea au valoarea lor necontestată, dar nu este înțelept a alege instructori pentru școala de Sabat numai pe baza istețimii minții lor. Noi trebuie să ținem totdeauna sus partea spirituală ca fiind de cea mai mare importanță. Instructorii să fie un exemplu în spiritualitate.

Un alt lucru esențial în această lucrare de creștere a destoiniciei școlii de Sabat în câștigarea de suflete, este aceasta, ca slujbașii și instructorii să fie la lucru în fiecare zi din săptămână. Nu-i destul ca ei să-și facă lucrarea lor bine în școala de Sabat, dar dacă ei nu au timp pentru câștigarea de suflete în cursul săptămânii, altcineva să fie ales în locul lor. Dacă unul este prea mult ocupat în cursul săptămânii cu lucrul său profan, niciodată nu se va gândi la obligațiunile sale de a duce elevii săi la Hristos; el arată prin aceasta că interesul său în Sabat

poate fi pus la îndoială.

Ce lucru minunat, ar fi dacă diriginții școlii de Sabat ar merge ocazional cu instructorii prin casele elevilor, și să depună o activitate plină de interes împreună cu instructorul pentru câștigarea lor pentru Hristos. Aceasta ar fi o inspirație pentru instructori și o încurajare pentru acei pentru cari lucrează ei. Aceasta ar fi de asemenea un mijloc de încurajarea instructorilor ce au în mintea și inima lor o povară pentru suflete.

Se povestește despre marele evanghelist Moody că a fost chemat odată de către o tânără care era bolnavă, și era gata să părăsească lucrarea ei din școala duminicală spre a merge în California pentru a-și căuta de sănătate. Ea vizitase pe Moody având în vedere grija pentru clasa ei în școala duminicală. „Ați câștigat elevii pentru Hristos?” întrebă el. S'a dovedit că în toată lucrarea ei pentru elevi, nu câștigase pe niciunul dintre ei pentru Mântuitorul. Cuprinsă de remușcări ea vizită pe toți membrii ei, vorbește cu ei, se rugă cu ei, și a fost fericită în a aduce pe fiecare la Hristos. Uitând de sine în această lucrare pentru sufletul elevilor ei, ea își recâștigă sănătatea și găsi că nu mai are nevoie să meargă în California. Acest incident ilustrează în mod clar marele adevăr că ajutând pe alții, noi suntem indirect ajutorii noștri. Cu toate că niciodată n'am putea vedea toate rezultatele în eforturile noastre, datorită noastră este de a semăna, și Dumnezeu va aduce creșterea.

Un întins câmp pe care-l pot ocupa predicatorii și alți lucrători ai noștri este de a ține idealuri înalte înaintea membrilor școlii de Sabat. De regulă un predicator are o mare influență asupra membrilor tineri în școala de Sabat, tot așa și asupra membrilor din clasele de adulți. Dacă păstorul va conlucra cu președintele, secretarul și alți membri ai școlii de Sabat, el va întări lucrul școalelor de Sabat.

Este bine să accentuăm consacrarea personală, ținând ceea ce

este cunoscut în unele locuri ca „Ziua Hotărârii”. Fă tot ce este drept, și urmează orice plan bun, pentru a atinge ținta aceea mare — adică a face școala de Sabat un mijloc de câștigare de suflete. Orice plan pe care-l facem pentru dezvoltarea unui spirit de consacrare trebuie să fie făcut și realizat cu îngrijire și odată sau de două ori pe an nu va fi prea mult

pentru a introduce exercițiul „Zilei Hotărârii” și a face din ea o zi de consacrare și predare. Dacă ne-am ocupa de această ramură a lucrării cu interesul și entuziasmul pe care-l dăm celorlalte ramuri, cred că vom descoperi că tineretul nostru nu este contra primirii adevărilor spirituale și ideii salvării de suflete.

Trad. de M. I. Hariuc

Salvând și educând în școala de Sabat *

Leccióna III-a

1. Ce este școala de Sabat pentru copii și tineri?

„Școala de Sabat nu este făcută pentru înveselirea și distrarea copiilor, deși, dacă este bine condusă ea poate să atingă și aceste puncte; dar ea este un loc unde copiii și tinerii sunt educați, unde Biblia este făcută pe înțeles, rând cu rând, precept cu precept, puțin aci și puțin dincolo”. p. 86.

„Foarte mult poate să se facă pentru educația și îndrumarea morală și religioasă a tineretului prin școlile de Sabat bine organizate și conduse așa cum trebuie. Ar trebui să fie rezervat timp și atenție acestei ramuri a lucrării, căci importanța influenței ei asupra tineretului nu poate fi prețuită”. p. 12.

2. Ce trebuie să fie prezentat tineretului

„Părinții și instructorii ar trebui să caute să întipărească în mințile copiilor încă din cea mai fragedă copilărie a lor, importanța mântuirii. Ei ar trebui să învețe pe copii că Dumnezeu este Tatăl lor cresc, că iubirea Lui a fost exprimată față de ei prin dăruirea unicului Său fiu iubit, și că Mântuitorul lumii Si-a manifestat iubirea față de ei prin venirea în această lume spre a muri pentru ca noi să trăim. Dacă aceste învățături sunt prezentate în iubire și din inimă, ele vor lăsa asupra minții și inimii tineretului o puternică impresie”. pp. 88. 89.

„Dacă instructorii școlii de Sabat ar simți iubirea pe care trebuie s'o simtă pentru acești miei ai turmei, mult mai mulți ar putea fi câștigați pentru turma lui Hristos”. p. 113 (ed. engl.)

3. Fiecare copil și tânăr salvat pentru Hristos

„In Comunitățile noastre mari, unde sunt mulți copii și tineri, este o mare primejdie de a se conduce în așa fel școala de Sabat, încât să devină o simplă formalitate, ceva mecanic și fără niciun spirit. Înseamnă că-i lipsește Isus. Nu vă istoviți toate puterile și forțele în lucrurile lumești și vremelnice din timpul săptămânii, astfel încât să nu mai aveți nicio forță și nicio putere morală cari să fie date serviciului lui Hristos în Sabat. Chiar în zilele acestea trebuie împlinită o lucrare zeloasă. Nu avem nicio clipă care să fie folosită pentru lucruri egoiste. Tot ceea ce facem să facem cu ochii ațintiți numai și numai spre mărirea lui Dumnezeu. Să nu vă odihniți până ce și ultimul copil din clasă a fost adus la cunoștința mântuitoare a lui Hristos”. pp. 11. 12.

4. Tinerii să fie educați în adevărurile Bibliei

„Simt un adânc interes pentru toate școlile noastre de Sabat, căci cred că ele sunt mijloace în mâna lui Dumnezeu pentru educarea tineretului nostru în adevărurile Bibliei. Ar trebui făcute

continui eforturi din partea părinților și instructorilor spre a interesa pe tineret în chestiunile veșnice. Școală de Sabat este un câmp misionar, în care va trebui să se manifeste mai mult spirit misionar decât s'a manifestat". p. 30.

5. Școala de Sabat trebuie să inspire pe tineri la servire

„În lucrarea școlii de Sabat este un câmp larg, care are nevoie să fie lucrat cu multă sânguință, lucru ce ar trebui să îndemne pe tinerii noștri să se predea cu totul Domnului, spre a fi folosiți de El în lucrarea Sa. În școlile noastre de Sabat ar trebui să fie lucrători zeloși și credincioși, cari vor lua seama și vor observa asupra cui se mișcă Spiritul lui Dumnezeu și vor conlucra cu îngerii lui Dumnezeu pentru câștigarea sufletelor pentru Hristos. Lucrătorilor școlii de Sabat le sunt încredințate răspunderi sfinte și școala de Sabat ar trebui să fie locul unde, printr'o vie legătură cu Dumnezeu, bărbați și femei, tineri și copii, să poată fi atât de pregătiți, încât să fie o forță și o binecuvântare pentru Comunitate. Ei vor ajuta Comunitatea să meargă mai sus și înainte, atât cât le este lor posibil, mergând din putere la o putere și mai mare". p. 81.

6. Lecțiuni mari de învățat

„Lecțiunile în școlile de Sabat să nu fie fără vieață și fără Spirit. Lăsați asupra minții impresia că Biblia, și absolut numai Biblia, este regula noastră de credință, și că cele spuse sau făcute de oameni nu trebuie să fie norme de conducere în ce privește doctrina sau faptele noastre. O singură mare lecțiune trebuie să fie predată copiilor și aceasta este că ei trebuie să fie liberi de orice egoism și bigotism. Învățați-i că Hristos a murit să salveze pe păcătoși și că față de aceia cari nu au credința noastră trebuie să se lucreze cu mare blândețe și îngăduință, căci sufletele lor sunt de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Nimeni nu ar trebui privit cu dispreț. Nu ar trebui să fie niciun

pic de fariseism ori îndreptățire personală". p. 28.

7. Dați-le ceva de făcut

„Atunci când tineretul este convertit, să nu fie lăsat în trândăvie; dați-i ceva de făcut în via Domnului". p. 45.

„Cu multă răbdare ar trebui să educăm pe copii și tineri pentru ca ei să simtă că sunt ceruți de Dumnezeu a fi misionari, că ei nu trebuie să fie egoiști, oameni strâmți la vederi și bigoți, ci cu idei și simpatii largi. Dacă toți ar lucra în iubire și ar manifesta amabilitatea creștină, ei vor fi câștigători de suflete și vor aduce Domnului snopi prețioși". p. 29.

8. Tinerii să fie câștigători de suflete

„În eforturile noastre de a ajuta tinerilor, noi ne plângem în spaatele datoriei. Noi am primit o mare lumină, dar ne lipsește zelul și dorul de lucru, și nu avem o căldură spirituală proporțională cu privilegiile de cari ne bucurăm. Noi ar trebui să ne ridicăm mai sus de atmosfera cea rece a necredinței cu care suntem înconjurați și să ne apropiem mai mult de Dumnezeu, pentru ca El să Se apropie cât mai mult de noi. Noi trebuie să educăm pe tineri, pentru ca ei să știe cum să lucreze pentru mântuirea sufletelor și educând pe tineri în vederea acestei lucrări, noi de asemenea vom învăța cum să lucrăm mai cu succes, devenind unelte folositoare în mâinile lui Dumnezeu, în vederea convertirii elevilor noștri". p. 43.

9. O lucrare însemnată de făcut pentru tineri

„Diriginții și toți slujbașii ceiața ai școlilor noastre de Sabat au de lucrat un câmp foarte important și întins. Ei au nevoie să fie botezați cu Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu, pentru ca mințile lor să fie pregătite a folosi cele mai bune metode și a urma cele mai bune planuri spre a duce lucrarea lor la deplin succes. Domnul lucra împreună cu străduințele lor; căci tinerii sunt răscumpărați

prin sângele prea iubitului Fiu al lui Dumnezeu. Dumnezeu a iubit pe tineri și a dat pe Isus să moară, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă vieață veșnică... Lucrați pentru sufletele lor, pentru ca și ei să devină lucrători zeloși, folosind talentele lor spre a împărtăși și altora ceea ce le-a împărtășit lor". p. 73.

~~~~~
(Urmare dela pag. 11)

care este deslegarea ghicitoareii pe care ne-a spus-o bărbatul tău. Înduplecă-l deci ca să-ți spună ție deslegarea și tu ne-o vei spune nouă; altfel, te vom arde pe tine și casa tatălui tău. Ce, ne-ai chemat aici ca să ne jefuiți?" ...

Nevasta lui Samson a plâns lângă el și i-a zis:

„Tu n'ai decât ură pentru mine, și nu mă iubești!... ai spus copiilor poporului meu o ghicitoare, dar mie nu mi-ai deslegat-o!" ...

El a răspuns:

„Uite, că n'am spus-o nici tatălui, nici mamei mele și vrei să ție-o spun ție?" ...

Atunci, ea a plâns și mai tare! Tot timpul celor 7 zile, ea se gândise mereu la ghicitoare și din cauza curiozității nici nu s'a putut bucura pe deplin de nunta ei. Însă când, în ultima zi, oamenii au stăruit așa de mult, s'a ținut și ea atâta de capul lui Samson, până ce i-a spus deslegarea. Si bine înțeles că îndată ce a aflat-o, s'a dus și a spus-o celor 30 de oameni. Astfel că în a 7-a zi, încă înainte de apusul soarelui, ei au venit la Samson și i-au zis:

„Ce e mai dulce ca mierea și cine e mai tare decât leul?!..."

Ei deslegase ghicitoarea, însă nu prin inteligența sau înțelepciunea lor, ci pentru că soția lui Samson li trădase.

Acum însă Samson trebuia să le dea ce le făgăduise. Si din nou veni duhul Domnului peste el, umplându-l de putere și ducându-se la Ascalon ucise acolo 30 de oameni dintre Filistenii, le-a luat hainele și le-a dat celor cari deslegaseră ghicitoarea. Apoi se duse la părinții lui acasă, ca să le povestească ce făcuse".

ÎNTRU CEI MICUȚI

Albinele în pântecul leului

„Fiindcă tocmai acum e vorba de regele animalelor, să vă mai spun o poveste despre un leu, însă de data aceasta nu el este eroul principal, ci micile și harnicile albine” le spusei apoi.

„Era odată un om numit Mamoah care trăia mulțumit și fericit împreună cu soția sa. Numai un singur lucru le întuneca fericirea și anume faptul că nu aveau copii. Ei sperau mereu că Dumnezeu are să le dăruiască totuși un copil, dar speranța lor părea să fie în zadar.

Dar iată că într-o zi, îngerul Domnului apără înaintea femeii și îi zise:

„Acum ia bine seama; să nu bei nici vin, nici băutură tare și să nu mănânci nimic necurat, căci vei avea un fiu. Briciul nu va trece peste capul lui și el va începe să izbăvească pe Izrail din mâna Filistenilor”.

În adevăr, chiar așa s'a întâmplat după cum a spus îngerul; ei au căpătat un fiu și i-au pus numele Samson. Băiatul creștea mereu și era mare și puternic. Dumnezeu îl binecuvânta în toate căile lui, căci el fusese crescut în temere de Domnul și se silea să fie un adevărat copil al lui Dumnezeu. Când s'a făcut mare a văzut printre Filistenii o fată care i-a plăcut foarte mult și când a venit iar acasă a spus părinților lui.

Am văzut la Timna, o femeie din fetele Filistenilor; luați-mi-o de nevastă!” Ei i-au spus:

„Tocmai dintre fetele Filistenilor ți-ai găsit să-ți alegi nevastă? Ce, în țara noastră nu sunt destule fete?”

Tatăl și mama lui nu știau că lucrul acesta venea dela Domnul,

căci Samson căuta un prilej de ceartă din partea Filistenilor, căci în vremea aceea Filistenii stăpâneau peste Izrail cu mare cruzime.

Samson și cu părinții lui au plecat deci la Timna și când au ajuns în dreptul viilor din Timna iată că le-a eșit înainte un leu tânăr muginind. Duhul Domnului a venit peste Samson și el a sfâșiat leul cum se sfâșie un ied.

Un leu tânăr are tărie și putere foarte mare și mugetul lui arăta că era foarte lacom după o pradă. Samson nu avea arme la el, totuși, numai cu mâinile sfâșie animalul de pradă și se salvă pe sine și pe părinți de la o moarte grozavă.

Însă puterea pentru fapta aceasta i-a dat-o Dumnezeu.

De câteori nu se întâmplă ca vânători buni să plece la vânătoare de lei cu puști și lănci; și totuși să nu poată vâna nimic, ba încă de multe ori cad ei răpuși de fiare sălbatice.

Însă sub puterea Duhului lui Dumnezeu, Samson alergă în întâmpinarea leului care mugea și-l sfâșie de parc'ar fi fost un ied mic.

În Timna el vorbi iar cu fata aceea și îi plăcu așa de mult, că după un timp a venit iar la Timna ca să o ia de nevastă și să facă nunta.

Mergând spre Timna, trecu pe la locul unde de rândul trecut omorise leul și s'a abătut din drum ca să vadă hoitul leului. Și iată că înăuntrul trupului se așezase un roi de albine și făcuse acolo miere. El a luat din mierea aceea și a mâncat din ea pe drum și s'a dus la tatăl și la mama lui și le-a dat și lor din ea ca să mănânce.

Însă nu le-a spus că luase mierea din trupul leului pe care-l omorise. De fapt era și ciudat că micile albine și-au ales tocmai acolo locul să-și depună mierea lor, așa că Samson putu să ia cu el pe drum fagurii înviorători.

În sfârșit Samson făcu nunta și dădu un mare ospăț invitând între alții 30 de cavaleri de onoare. În timpul mesei Samson le-a zis:

„Am să vă spun o ghicitoare și dacă mi-o veți ghici în cele 7 zile ale ospățului vă voi da 30 de cămăși și 30 de haine de schimb (sau de sărbătoare)” . . . .

Pentru că niciodată până atunci nu se pomenise ca un roi de albine să se așeze în pântecul unui animal mort și acolo să-și depună mierea, Samson se gândea că oaspeților lui le va fi imposibil să deslege ghicitoarea. De aceea cu siguranța triumfului el le mai spuse:

„Însă dacă nu o veți deslega, îmi veți da voi mie 30 de cămăși și treizeci de haine de schimb”.

Toți au fost de acord și au spus: „Bine, acum haide, spune-ne ghicitoarea ta!” . . . .

Și Samson zise:

„Ascultați bine ce spun, căci nu e așa de ușor de ghicit cum credeți voi. Iată:

„Din cel ce mănâncă, a ieșit ce se mănâncă;

Și din cel tare a ieșit dulceața! Ce este asta?” . . . .

Asta era în adevăr o ghicitoare grea! Oare care-i era deslegarea? Oamenii s'au chinuit trei zile s'o deslege și n'au putut. În fine în ziua a 7-a s'au dus la nevasta lui Samson și i-au zis:

„Am vrea foarte mult să știm (Urmare la pag. 10)

Cum s'a început lucrarea în Sarawak

Frații noștri au ridicat în capitala acestui stat de vreo șase ani încoace o Comunitate cu treizeci și cinci până la patruzeci de membri, și o școală cu douăzeci de copii. Doi dintre slujbașii de seamă ai acestui stat doreau să limiteze această lucrare numai la ceea ce se făcuse în capitală. Unul dintre aceștia era Secretarul Asistent al Rajahului, iar celălalt era Secretarul Sef. Primul ținea, cu orice chip de a sa părere că toți aceia cari nu aparțin de aceleași convingeri religioase cu a sa, sunt pierduți și că religia sa era singura și cea mai bună pentru poporul Sarawak.

Comitetul nostru din Singapore studie această situație și în cele din urmă fui însărcinat să merg și să văd ce este de făcut. Eu n'aș fi dorit să fac lucrul acesta, dar fiindcă am fost însărcinat a trebuit să-l fac. Așa că ne-am plecat din nou în rugăciune, cerând dela Domnul să îndepărteze orice lucru păcătos din viața noastră. În dimineața următoare fratele Youngberg mă conduse până în fața ministerului din acel loc și îmi zise: „Te las acum aci. Am dorit de multe ori ca să văd pe Rajah, dar n'am putut să pătrund niciodată dincolo de Secretarul Asistent. Si astăzi a rămas tot atât de departe de noi ca și acum șase ani”.

Intrai înlăuntru și prezentai cartea de vizită, iar Secretarul Asistent privi la ea și mă întrebă: „Cărei misiuni aparțineți?” „Misiunii Adventiștilor de Ziua Saptea”, răspunsei eu. „Aș dori să văd pe Rajah chiar astăzi”. El mă privi ca și când nu-mi dădusem seama bine ce vorbisem.

„Stimatul meu domn”, îmi zise

el, „o să vă trebie cam șase săptămâni până la trei luni ca să vedeți pe Rajah. De altfel nu cred că o să-l vedeți vreodată. Imi pare rău; dar de fapt ați putea pune în scris ceea ce doriți”.

Eu răspunsei: „Intr'adevăr, îmi pare și mie foarte rău ca și Dvs. Dar eu am venit dela Singapore și doresc să văd pe Rajah astăzi”.

„Mai întâi nu puteți să vedeți pe Rajah astăzi pentrucă este plecat și de abia mâine se va întoarce”, răspunse Asistentul, „și al doilea, o să pierdeți timpul fără ca să reușiți în misiunea pentru care ați venit”.

„Misiunea mea este foarte importantă. Este atât de importantă și sfântă încât nu pot să o discut cu Dvs. sau cu altul decât cu Rajahul. Am venit aci ca să văd pe Rajah și doresc foarte mult lucrul acesta”.

Ca să scape de mine, scrisse un bilet și îl trimise Secretarului Sef. Până aci ceilalți nu reușise să ajungă. Doream să-l văd și pe acesta pentrucă auzisem multe despre el. Tin să amintesc că Sarawakul este împărțit în cinci ținuturi și noi avem numai un loc mic în ținutul al treilea, unde este și capitala și de unde nu mai puteam înainta. Clopoțelul telefonului sună și el începu să răspundă — da — nu — da — nu. Si apoi zise: „Secretarul Sef dorește să vă vadă”.

Fusei introdus în prezența acestui bărbat care mă întâmpină cu o privire rece și severă. Eu îi spusesei că am venit ca să văd pe Rajah. El răspunse: „Aceasta este imposibil. Dacă doriți puteți să-mi spuneți mie ceea ce aveți să-i vorbiți”.

Eu răspunsei: „Imi pare foarte rău; însă este o chestiune prea importantă ca să o discut cu Dvs. sau cu altcineva”.

„Aceasta este ceva extraordinar”, zise el.

„Intr'adevăr este ceva extraordinar, sau o excepție”, răspunsei eu, „așa că faptul principal rămâne că trebie să-l văd îndată”. Desgustat de atâta insistență îmi spuse să vin mâine. Mă întorsei ca să vorbesc cu fratele Youngberg, iar în dimineața următoare mă dusei din nou. Aveam să trec prin aceleași faze de procedură ca și mai înainte, să văd din nou pe Asistent, să aud clopoțelul telefonului sunând, apoi iar; da — nu — da — nu. Apoi fusei introdus la Secretarul Sef.

„Rajahul este aci”, zise el, „dar este foarte ocupat și nu vă poate primi. Spuneți-mi mie tot ce doriți”.

Eu răspunsei: „Imi pare rău, dar nu pot face lucrul acesta. Trebie să-i spun personal Rajahului ceea ce am”.

El privi la mine foarte enervat. Părăsi biroul și peste trei minute se reintoarse. „Rajahul vrea să vă vadă”, zise el, în timp ce figura lui arăta că este mai mult decât uluit de aceasta. Il urmași și fusei introdus la Rajah. Acesta stătea în fața mesei sale de lucru. El se sculă dela masă și apropiindu-se de mine zise: „Dvs. sunteți Domnul Lake? Si ați venit tocmai dela Singapore ca să mă vedeți? Pofțiți luați loc”. El îmi arăta cu mâna un scaun în dreapta sa. Cu siguranță că Rajahul își cunoștea obiceiurile poporului său când îmi oferise locul în dreapta. Aceasta însemna că sunt favorizat. Iar secretarul șef rămăsese în picioare!

Rajahul îmi zise: „Bine, Domnule Lake, ce pot face pentru Dvs.? Voi lăsa toate acestea pentru un moment deoparte. Spuneți-mi ce cred membrii Dvs. De ce vă numiți Adventiști de Ziua Saptea?”

Comunicare

Imi dădai seama îndată că în fața mea sta o ocazie minunată. Pășii înainte cu încredere și îi istorisii despre săptămâna creațiunii, că Dumnezeu a creat lumea în șase zile și S'a odihnit în ziua a șaptea și în felul acesta ne-a lăsat Sabatul ca să-l sărbătorim în amintirea creațiunii. El zise: „Domnule Secretar, așa stau lucrurile?” El răspunse: „Da Alteță, așa este”.

Apoi am trecut puțin prin istoria lumii și am lămurit și întrebarea de ce ne numim Adventiști. M'am sălit cu ajutorul lui Dumnezeu ca să accentuez atmosfera frământărilor politice din zilele noastre în lumina profeției și să-i explic cum aceste dovezi vizibile mărturisesc că Domnul Hristos va veni în această generație. După ce i-am citit Matei 24, el zise: „Aceasta este adevărat. Nu e așa Domnule Secretar?” „Da Alteță, este adevărat”, răspunse el.

Apoi am mers mai departe. El m'a întrebat despre lucrarea noastră de educație și după ce i-am istorisit, imi zise că nu a auzit niciodată despre așa ceva. „Aceasta este minunat. Nu e așa Domnule Secretar?” Si el răspunse: „Da Alteță, așa este”. Incepusem să-l compătinesc pe Secretar, căci era lucru evident că intrase într'o mare încurcătură.

Continuând, Rajahul m'a întrebat despre lucrarea noastră medicală. El imi zise: „Noi credem că atunci când vor veni oamenii Dvs. aci, vor lua banii și darurile popoului nostru și le vor duce afară din țară”. A trebuit atunci să-i explic ceva despre sistemul zecimii. El mă ascultă foarte atent. „Zecimea este o poruncă dată de Dumnezeu”, spusei eu. Rajahul zise: „Eu cred, Domnule Secretar că lucrul acesta este foarte adevărat”. „Da Alteță, este adevărat”, răspunse Secretarul, dar el nu auzise niciodată despre așa ceva. Apoi îi spusei că nu vom scoate nimic din țară, ci din contră vom aduce.

„Bine Domnule Lake”, zise Rajahul, „ce doriți Dvs.? De ce nu mergeți să vedeți în ce ținut v'ar place să lucrați?” Eu răspunsei: „Am fost oprîți și interziși”. Atunci el se întoarse către Secretar și îi zise: „Așa stau lucrurile?” Secretarul nu răspunse niciun cuvânt, dar fața i se roșise toată.

Arătând către harta Sarawakului, Rajahul zise: „Sunt cinci ținuturi (Urmare la pag. 6)

Comitetul Uniunii Com. Ev. A. Z. S., din România adunat la ședința lui obișnuită în luna Februarie a. c., a cercetat toate cele privitoare la bunul mers al Comunităților noastre.

În primul rând Comitetul se simte îndatorat de a mulțumi Bunului Dumnezeu pentru bogăția harului Său și pentru îndurările Lui față de cei credincioși. Prin toate ne lasă El să trecem numai pentru binele nostru și pentru mântuirea noastră. Lui trebuie să-I slujim din toată inima.

Față de Înalta Cărmuire pusă de Dumnezeu suntem datori cu cea mai creștinească ascultare. În cele mai delicate împrejurări am găsit înțelegere și apărare.

Cunoscând greutatea felurite prin cari au avut și au de trecut mulți dintre iubiiții noștri frați predicatori și membri ai Comunităților noastre, precum și credincioșia pe care au dovedit-o și în anul trecut față de însărcinările sfinte pe cari ni le-a dat Bunul Dumnezeu ca biserică, s'a hotărît:

Ca din partea Comitetului Uniunii să adresăm tuturor acestora cuvinte de mulțumire și de mângâiere și îndemnul ca să urmeze de aproape sfaturile și planurile lui Dumnezeu pentru zilele noastre cari trebuie să ducă pe întreaga noastră Biserică la o deplină curățire și sfințire, pentru a fi vrednici de a sta în fața Mântuitorului în ziua arătării Lui în slavă. Să luăm seama la primejdiile cari amenință fără încetare sufletul nostru și să ne găsim adăpostul în Mântuitorul. Domnul ne-a dat o însărcinare pe care trebuie să o aducem la îndeplinire cu râvnă și cu grabire.

Bogata binecuvântare a lui Dumnezeu se va revărsa asupra tuturor acelor cari vor urma căile arătate de El.

Statisticile Comunităților noastre arată că prin botez și vot s'au adăugat aproape două mii de suflete aducând numărul membrilor Comunităților noastre la aproape 19.000 la sfârșitul anului 1938.

Studiindu-se organizarea Conferințelor noastre în cursul anului trecut, s'a ajuns la hotărîrea că este bine să se urmeze și pentru Conferințele noastre delimitările Ținuturilor. De aceea s'a luat hotărîrea atât în Comitetul Uniunii

cât și la fiecare Conferință în parte ca începând dela 1 Aprilie 1939 Uniunea Comunităților Evanghelice A. Z. S. din România să fie formată din Conferințe pe Ținuturi și pentru timpul de față Comunitățile din câte două ținuturi să fie administrate la un loc în felul următor:

- Bucegi—Mare
- Dunăre—Nistru
- Suceava—Prut
- Someș—Mureș
- Timiș—Olt.

Pentru aceasta Comitetele Conferințelor au votat slujbașii Conferințelor după cum urmează:

1. Conferința Bucegi—Mare cu sediul la București:

Președinte: M. Manea, Secretar Casier: C. Andrieș, Secretar M. I.: Toma Dobre, Secretar Sc. S. și M. V.: C. Alexe, Secretar Publicații: R. Ieremia.

2. Conferința Dunăre—Nistru, cu sediul la Galați:

Președinte: D. Bădescu, Secretar-Casier: Gh. Gherase, Secretar Depart.: R. Artinian, Secretar Publicații: V. Schipoaia.

3. Conferința Suceava—Prut, cu sediul la Cernăuți:

Președinte: Al. Popov, Secretar-Casier: Gh. Rădoi, Secretar Depart.: Th. Schuster, Secretar Publicații: N. Dorobăț.

4. Conferința Someș—Mureș, cu sediul la Cluj:

Președinte: M. Manchen, Secretar-Casier: I. Stitz, Secretar Depart.: D. Farcaș, Secretar Publicații: G. Ramser.

5. Conferința Timiș—Olt, cu sediul la Craiova:

Președinte: V. Mocanu, Secretar-Casier: T. Mateescu, Secretar Depart.: Th. Kondert, Secretar Publicații: G. Sibianu.

S'au mai făcut și următoarele noi distribuiri de lucrători:

N. Alexe ca predicator la Ploești; P. H. Hermann ca secretar la Sc. S. și M. V. la Uniune; I. Dănețiu, la Uniune la departamentul administrativ al clădirilor; M. Pârvan, casier la Institutul Biblic.

Ruga înălțată către Bunul Dumnezeu este ca El să dea prosperitatea spirituală și materială necesare în aceste câmpuri și organizații ale Bisericii Sale.

Președinte, Secretar,
D. Florea Gh. Stănică

Camerunul vă vorbește încă

Nevoile câmpului nostru misionar, ca și posibilitățile extraordinare cari ni se prezintă în acest moment, mă determină ca să amintesc membrilor noștri din Europa lucrarea din Camerun.

Noi suntem convinși că ora decisivă pentru Misiunea noastră din Africa Ecuatorială Franceză a venit. Ziua în care putem să lucrăm este acum. Pretutindeni se deschid uși pentru vestirea Evangheliei veșnice, dar regiunea din Sudul Camerunului este mai ales locul care ne face să auzim strigătul Macedonean.

Sunt câteva luni, de când a venit la Nanga-Eboko un bătrân învătător dela Misiunea Presbiteriană Americană; a parcurs sute de kilometri pentru a vizita „Misiunea unde se învață tot adevărul”. El a petrecut câteva săptămâni cu noi, luând parte la toate adunările, cum și la cursurile biblice cari sunt organizate aici pentru formarea evangheliștilor laici. Înainte de a se reîntoarce în satul său, plin de bucurie de a fi cunoscut o parte din solie, ne-a cerut să trimetăm un misionar în regiunea lui. A trebuit să-i spunem și lui, tot așa cum am spus și altora cari ne-au făcut aceleași apeluri: „Nu avem nici oameni și nici mijloace”. L-am încurajat să rămână credincios adevărului pe care-l învățase, și să-l spună și altora. Reintors în satul lui, imediat a început să vestească solia, și adună acum în fiecare Sabat 15—20 persoane în casa sa. Iată traducerea unei scrisori pe care am primit-o dela el:

„Stim bine că Dumnezeu nu uită nicio țară și pe niciuna dintre creaturile Lui. Nu trece cu vederea pe nimeni. Am adresat apelul nostru Directorului Misiunii Adventiste din Camerun și l-am invitat să vină să ne viziteze în satul nostru. Am acum cu mine 13 persoane cari au credința Adventiștilor de Ziua Saptea. Afară de aceste 13 persoane, sunt încă alți mulți cari ar voi să se alăture

nouă, dar sunt timizi, temându-se că Misiunea Adventă niciodată nu se va stabili în țara lor. Aceasta de altfel o spun și creștinii protestanți și catolici din Sudul Camerunului. Dar având siguranța făgăduinței lui Dumnezeu: „Această Evanghelie a împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor”, încurajez pe credincioși să stăruiască în credință, spunându-le că Domnul va auzi strigătele noastre și va răspunde tot așa cum a făcut și Izrailiților în Egipt.

„Domnule, sunt atâtea persoane aci, cari ar voi să vă dorească ‘bun venit’, și să se alăture cu noi pentru a servi pe singurul și adevăratul Dumnezeu, și nu numai în satul meu, dar în toată regiunea. Mântuitorul Isus a zis: ‘Mai am și alte oi cari nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu și va fi o turmă și un Păstor’. Situația acestor oi, în timpul când Isus spunea aceste cuvinte, este a noastră aci, în sudul Camerunului. Trebuie ca misionarii Adventiști să ne conducă la Bunul Păstor. În fiecare zi vin protestanți și catolici să mă descurajeze spunându-mi: ‘Ar fi bine să veniți la noi, căci este cu neputință ca Misiunea Adventistă să vină aici; ei nu vor avea autorizație’. Noi nu ne plângem în fața acestor batjocoritori și defăimători, căci știm după mărturisirea Bibliei cari sunt adevărații copii ai lui Dumnezeu, și nu ne lăsăm de a predica adevărul Mântuitorului Isus.

„Câte suflete ar dori să audă ultima solia a harului lui Dumnezeu pentru lumea întreagă, pe care o anunțați în prezent în Nanga-Eboko! În așteptarea nerăbdătoare de a vedea un misionar Adventist dela Misiune stabilindu-se în satul nostru, vă prezentăm cele mai bune salutări creștine.

Al d-voastră L. B. Andjé”.

Din regiunea Kribi, din sud-estul Camerunului, ne vin apeluri și mai urgente. Am primit din partea guvernului autorizația de a ne stabili la Grand-Batanga, la 11 kilometri de Kribi, localitate pe care am vizitat-o împreună cu fratele Beach, și unde 200 de creștini, dependenți de același trib, ne așteaptă cu nerăbdare. Ekitiké care se ocupă de această turmă cât poate mai bine, mi-a scris după ce a luat cunoștință de această autorizație:

„La cultul din dimineața aceasta am adus această noutate fericită la cunoștința credincioșilor, pe care au primit-o cu entuziasm, și noi slăvim pe Dumnezeul nostru Atot Puternic că ne-a liberat din mâna vrăjmașului. Seful, și restul populației din Grand-Batanga s’au unit la bucuria noastră, o bucurie pe care eu nu o pot să vi-o descriu. Acum ultima piedecă se ivește și toate privirile noastre sunt fixate asupra voastră și așteptăm vizita dvs apropiată”.

Când am vizitat acest sat, acum câteva luni în urmă, pentru a lua contact cu creștinii și pentru a organiza aci adunări spirituale, au venit în ziua Sabatului, aproape 200 de persoane. De atunci, numărul a crescut încă și vin ca să asiste regulat la școala de Sabat și la cult 300 de suflete.

Adevărul Sabatului lui Dumnezeu își face drumul său în această regiune, și un mare număr de sate din lungul coastei, dela Kribi și până la frontiera Guineei Spaniole, ne așteaptă.

Am primit alte vesti cari mă informează că satele situate în lungul drumului care merge dela Kribi la Nkomaka, adică pe un parcurs de aproape 100 de kilometri, cheamă Misiunea Adventistă. În satul acesta din urmă unde se află o grupă de păzitori ai Sabatului de mai mulți ani, predicatorul lor laic, Adolf Oyono, cere să fie botezat împreună cu alte multe persoane cari nu au văzut niciodată un misionar adventist.

Ce vom face noi în fața unei asemenea situații? Vom fi nevoiți să răspundem mereu apelurilor acestora prin cuvintele: „Nu putem să venim în ajutorul vostru. Nu avem misionari, și nici mijloace pentru a veni la voi”? Nu, nu credem! Suntem încredințați că lucrarea se va face cu grabă printre acești negri săraci cari sunt înfomețați și însetați de adevăr. De asemenea știm că și Dumnezeu vrea. Si pentru motivul acesta ne adresăm aceluia cari pot să ne ajute și cari vor să ne ajute. Spunem fraților și surorilor noastre din Europa: „Avem nevoie de fiii și fiicele voastre, avem nevoie de mijloacele voastre; vă roagă acești negri. Si avem nevoie de rugăciunile voastre pentru a ne sprijini în acest întins câmp al Camerunului”.

Avem încredere în d-voastră, iubiți tovarăși de luptă din Europa. Stim că sunteți însuflețiți de spiritul sacrificiului, și că nu puteți rămânea nepăsători în fața posibilităților extraordinare cari se prezintă în câmpul nostru.

Dumnezeu ne binecuvântează la fel în regiunea unde lucrăm noi de câțiva ani. La Baturi, unde fratele și sora Sallée au făcut o bună lucrare de pionieri, fratele și sora Ierejian continuă să proclame vestea cea bună cu curaj și bucurie de aproape doi ani. În Sabatul din 25 Septembrie am avut privilegiul de a cufunda în apa botezului 22 de suflete, după ce am vestit Cuvântul lui Dumnezeu în Capela stațiunii Baturi, care nu putea să primească cele 750 de persoane venite pentru a auzi vorbindu-se de Mântuitorul Isus.

Cincisprezece zile mai târziu, Sabatul din 9 Octombrie, Domnul mi-a dat harul de a boteza 25 de suflete negre, dar albite prin sângele lui Isus, în stațiunea noastră principală din Nanga-Eboko.

Si fratele Sallée care vestește Evanghelia în Ndoumbi cu conlucrarea fratelui Curmătoreanu, mă invită să viu să recoltez primele roade din rasa Maka, în Sabatul dela 6 Noembrie.

Astfel, în mijlocul greutăților, lucrarea lui Dumnezeu progresează, și noi mulțumim lui Dumnezeu pentru această bucurie pe care ne-o face.

În ziua de 25 August, am avut onoarea de a primi la stațiunea noastră din Nanga-Eboko, pe doamna Boisson, soția guvernatorului Camerunului. Doamna Boisson venise pentru a vedea lucrarea pe care o facem în folosul micilor orfani negri. Ea a apreciat eforturile noastre slabe și nu ne-a părăsit decât după ce ne-a dat un dar generos pentru această ramură a activității noastre. Pe lângă aceasta, domnul guvernator Boisson ne-a acordat o subvenție de 2000 de franci pentru orfelinatul nostru din Ndoumbi.

Doamna Boisson a fost însoțită de dr. Colonel Lefèvre, șeful serviciului sanitar din Camerun, care s'a informat cu privire la activitatea noastră medicală, din nefericire foarte restrânsă, pentru că nu avem medic. Colonelul m'a făcut să înțeleg că guvernul ar fi fericit dacă noi am putea avea un medic adventist, care să se ocupe de o parte din marile număr de leproși, cari populează Camerunul și cari mor adeseori într'un mod mizerabil. El a adăogat că misiunea protestantă a reușit cel mai bine în lucrarea de îngrijire a leproșilor, căci, zicea el, simpla grijă medicală nu este deajuns să vindece și să aducă acestor săraci desmoșteniți, nădejde și tămăduire; e nevoie să intervină de asemenea elementul spiritual, adică credința. El a terminat spunându-mi că Serviciul Sanitar al Camerunului ne-ar da gratis medicamentele necesare pentru îngrijirea leproșilor, în cazul că noi vom avea un medic-misionar.

Încă odată deci trebuie să facem să se audă apelul la urechile fraților noștri din Europa. Stim că se găsec printre tinerii noștri medici sau viitori medici, și nu ne vom lăsa până nu vom avea unul, căci triumful Evangheliei în Africa Ecuatorială Franceză va depinde într'o mare măsură de o lucrare medicală misionară, bine organizată și bine sprijinită.

Fraților și surorilor, auziți strigătele noastre și veniți-ne în ajutor, știind că veți contribui la soarta lucrării noastre din Camerun. Noi misionarii, cari suntem acum în câmp, vă mulțumim dinainte, și ne luăm angajamentul ferm înaintea lui Dumnezeu de a sprijini această mare lucrare în favoarea fraților noștri negri, prin eforturile și zelul nostru, de care depinde biruința finală a Crucii asupra păgânismului și păcatului.

Marius Fridlin
Trad. R. Artinian

Veghiați și rugați-vă

În noaptea trecută fratele L. M. W. conduse adunarea de rugăciune, și folosi textul din Efeseni 6, 18, unde zice: „Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința”. Apoi el continuă:

Satul meu natal este departe de aici în ținut. Unul din consătenii mei este un foarte bun vânător. El niciodată n'a dat greș cu o lovitură și totdeauna își lua vânatul. Într'o zi am mers cu el la vânătoare. Văzurăm o turturică și el se hotărî s'o împuște; dar când vânătorul luă pușca la ochi, turturica observă și zbură în partea cealaltă a copacului, unde veghea cu toată stăruința zburând mai departe și mai departe de primejdie. Când se apropie vânătorul care o urmărea din pom în pom, ea îl văzu venind, și își luă zborul spre munții din depărtare, de parte de vedere și de primejdie.

„În felul acesta dorește Domnul ca noi să ne rugăm și să veghem. Când bătrânul vânător de suflete, diavolul, vine să neucidă cu ispitele sale, să privim la el, și să fugim mai departe de el. Dacă stăruiește, să sburăm departe pe muntele Sionului, unde este Domnul; diavolul nu va fi în stare, și nici nu se va încumeta să ne urmărească, și vom fi în siguranță”.

P. V. T.

O biserică vie

Am avut privilegiul de a ajuta la organizarea unei Comunități de 135 de membri în orașelul Socorro, așezat la hotarele statului Minas Geraes, Brazilia. Această mică Comunitate este o pildă de ceea ce poate să se facă. Am avut ocazia fericită de a boteza aci pe primii trei credincioși în anul 1932. Dela data aceea creșterea n'a fost fenomenală, dar în orice

caz a fost constantă, și aceasta ca rezultat al lucrării membrilor laici.

Acum sunt aproape douăzeci de prieteni cari așteaptă să primească botezul și un nou interes se deșteaptă în toate părțile. Singurul ajutor pe care-l cere Comunitatea este ca să vină un predicator spre a boteza pe noii convertiți. Eu aș dori ca toți membrii noștri să poată avea viziunea, experiența și profunda bucurie care izvorăște din conducerea sufleteilor la Hristos. Cu siguranță a ve-

nit timpul când trebuie să aibă loc o puternică redeșteptare în mijlocul nostru pentru personala câștigare de suflete. Sunt multe semne de trezire, dar suntem încă departe de ziua desăvârșită.

În timp ce neamurile se pregătesc de războiu, noi să răspândim Evanghelia păcii; în timp ce alte biserici predică evoluționismul și speculația zadarnică, noi să răspândim adevărul cel minunat care mântuiește sufletele pentru veșnicie. Rugați-vă pentru lucrarea din toată lumea, și lucrați pentru succesul ei deplin.

A. E. H.

Fratele Ioan Gheorghiu, în etate de 61 de ani, membru al Comunității Iași, a adormit în Domnul în ziua de 10 Februarie, 1939. Tot timpul vieții de credință a fost un model în toate: blând, umilit și gata a da un sfat bun oricui, mai ales soției și copiilor, ca să se pregătească pentru venirea Domnului. Chiar în clipele de cea mai grea suferință nu uita să dea lui Dumnezeu partea ce i se cuvenea din daturile pe cari le primea dela rude și prieteni. Cu puțin timp înainte de a înceta din viață, deși limba îi era plină de răni, a înălțat o rugăciune așa de mișcătoare, încât cei de față au izbucnit în lacrimi. Sperăm că îl vom revedea la învierea dreptilor, împreună cu mulți dintre cei ce au avut prilejul să asculte cuvintele rostite cu ocazia immormântării.

L. Constantinescu

Sora Maria Tiocă, în etate de 90 de ani, membră a Comunității Orăștie, jud. Hunedoara, a adormit în Domnul în ziua de 19 Februarie 1938.

La immormântare a luat parte multă lume care a avut ocazia să asculte solia mântuirii.

Sperăm să revedem pe sora noastră la învierea celor drepti.

Fratele Unguru Ioan, în etate de 36 de ani, membru al Comunității Livodia, jud. Hunedoara, după o grea operație a trecut la odihnă în ziua de 25 Martie 1938.

Vieța acestui frate a fost o pildă vrednică de urmat. Pentru credințioșii lui era apreciat nu numai de membrii noștri, ci și de oamenii din sat.

La immormântarea sa a luat parte numeros public, ascultând solia Evanghelică pentru zilele noastre și nădejdea creștinului în viața viitoare.

Credem că Domnul îl va scula din mormânt la arătarea Sa în slavă.

Fratele V. Finucă, în etate de 86 de ani, membru al Comunității Pomor, jud. Hunedoara, a fost chemat de Domnul la odihnă în ziua de 25 Martie 1938.

Până în ultima clipă fratele nostru și-a păstrat nădejdea în revenirea Domnului Hristos în slavă.

Sperăm că Domnul îi va împlini dorința de a-i pregăti și lui un loc în împărăția Sa.

Sora Maria Ludeicu, în etate de 36 de ani, membră a Comunității Bobalna, jud. Hunedoara, a adormit în Domnul în ziua de 16 Aprilie 1938.

A adormit în nădejdea învierii și credem că Domnul o va striga și pe ea din mormânt la venirea Sa.

Prietena de adevăr **Maria**, fiica fratelui Mihalache Marin din Com. Urleta, jud. Prahova, în vârstă de 15 ani a adormit în Domnul în ziua de 12 August 1938.

Immormântarea a avut loc în ziua de 14 August. Cu ocazia aceea mulți oameni veniți de prin satele învecinate au ascultat cuvântul Domnului cu privire la a doua venire a Domnului Hristos și învierea morților.

Ne mângâiem în nădejdea revederii la învierea celor drepti.

Dobré Cristil

Fratele Roman Antoniu, în etate de 45 de ani, membru al Comunității Silăuți No. 1 din Basarabia, a fost chemat de Domnul la odihnă în ziua de 5 Mai 1938.

El a fost un slujitor credincios al Domnului și un bun exemplu pentru semenii săi.

Facă Domnul ca în ziua fericită a învierii să ne putem întâlni cu fratele Roman Antoniu.

Gh. Nahirni

ANUNTURI

Pentru sezonul de vară, închiriez camere confortabile cu băi de pucioasă sau iod, cu prețuri convenabile. Poziție admirabilă, liniște desăvârșită și aer curat. Dela 15 Mai la 30 Iunie facem reduceri. Doritorii se vor adresa: Marcu Diaconu, str. Olănescu 16, Pucioasa, Dâmbovița.

Cine știe unde se află sora Sultana Ionescu, membră a Comunității Labirint-București, care lipsește de multă vreme din mijlocul nostru, de asemenea și în ce situație sufletească se află, este rugat să răspundă pe adresa: Ioan Turlea, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116, București IV.

În termen de o lună dela apariția acestui anunț, Comunitatea va proceda conform organizației.

„Curierul Misionar“

Foaie lunară
A Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Red. responsabil: V. Florescu
Prețul acestui număr lei 10.
Abonamentul pe un an lei 100.